

Kai Meyer

OBLAČNÝ OSTROV

Kopí a světlo

Druhý díl ze tří

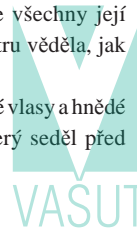
DRAČÍ HŘBITOV

Obří jeřáb vzlétl výš a překonal val rozeklaných skalních zubů. Za nimi se převalovala mlha, kroutila se v závojcích nad dolními průsmyky a šplhala vzhůru k šedým žulovým hrotům.

„Za chvíli jsme tam,“ křikl Li přes rameno. Nesmrtelný přitáhl jeřábovi otěže a pobídl ho nohama.

Nu-kua ho téměř neslyšela. Seděla za ním na ptačím hřbetě, tiskla se ze všech sil k Liovu obrovitému tělu a soustředila se na bolest ve svém nitru. Li to myslel dobře, přirozeně, ona ale cítila, jak ji prokletí purpurové ruky oslabuje každým dnem. Její tep doslova cválal a mnohdy lapala po dechu a neodvažovala se pohlédnout na magické znamení na své hrudi: obrys pěsti, která se svírala kolem jejího srdce stále pevněji. Takto ji zranil a poznamenal před třemi dny v boji Leknínový oddenek, mandžuský velitel, a zbývalo jí jen málo času. Možná jestli dorazí včas na dračí hřbitov... Ale všechny její naděje byly šalebné. Hluboko ve svém nitru věděla, jak chabé má šance. Tušila, že zemře.

Nu-kua byla drobná, měla kudrnaté černé vlasy a hnědé mandlové oči. Oproti Nesmrtelnému, který seděl před

ní a řídil opratěmi obřího jeřába, působila jako křehká panenka. Nu-kua nebyla obyčejné děvče: vyrostla v péči Jao-c', dračího krále Jihu.

Mezitím už uplynul skoro rok, kdy Jao-c' a ostatní draci zmizeli a Nu-kua se vydala je hledat. Po cestě se setkala s Niccolem, mládencem se zlatýma očima. S Niccolem, který se vypravil zachránit lid Vzdušných výšin. Opustil Oblačný ostrov, na němž žili Pověřtané dvě stě padesát let, aby v čínských dálavách vyhledal nějakého draka. Draci totiž vydechovali záhadnou substanci, jež propůjčovala domovině lidu Vzdušných výšin pevnost. Bez ní hrozilo nebezpečí, že se Oblačný ostrov propadne a strhne s sebou do záhuby všechny, kteří na něm žijí.

Nu-kua se podívala dopředu a sledovala Liův pohled směřující za skalní zuby. „Odkud víš, jak jsme blízko? Je tam jenom mlha.“

Jeden z osmi Nesmrtelných pokýval holou hlavou, protože mu ale nebyl mezi mocnými plecemi vidět krk, nedalo se to příliš poznat. Li byl největší člověk, jakého Nu-kua kdy potkala – hlavně však nejrozložitější. Za jeho postavou by se mohli schovat tři muži vedle sebe, kolosální objem měla dokonce i bezvlasá hlava. Nu-kua si jako malá mnohdy stavěla kamarády z placatých říčních oblázků, které slepovala dohromady pryskyřicí, až byli velcí jako Sien.

Před Nu-kuinou tvář se cukalo Liovo zádové svalstvo. Ukázal dolů a zvolal: „Tam dole je strž z mapy Šepotavé větřice.“

Jeřáb mával křídly a majestátně prolétal mezi dvěma skalními jehlami, které se tyčily několik set metrů nad les. Vzadu na severu se pánilo a mlha stoupala ze soustěsky jako šedá masa. Dalo se snadno představit, že toto místo skrývá mnohá tajemství.

„Neprší,“ prohlásila Nu-kua. „Kdyby tam dole byli opravdu draci, muselo by pršet.“

Dešťové mraky provázely draky na jejich poutí zemí. Dokonce i v zimě mrholil na zářivá šupinatá těla vlahý letní dešťík. Během čtrnácti let, které Nu-kua strávila po boku Jao-c' a jeho klanu, nikdy nezažila suchý den; teplý dešť jí připadal jako něco zcela všednodenního.

Li si tiše povzdechl, když je jeřáb vynesl ze stínu skal. Ani ne deset metrů pod nimi se rozprostírala hladina mlhy jako jezero dosahující až k protilehlé straně propasti. Také tam se tyčil do výšky řetězec zvrásněných žulových špicí.

„Není mlha totéž co dešť?“ zeptal se Sien dívky.

Nu-kua chtěla v první popudu říct ne, ale vzápětí si nebyla tak jistá. Mohla za to purpurová ruka; ztěžovala jí soustředit se na jakoukoliv myšlenku, která by nekroužila kolem umírání nebo bodavé bolesti v hrudi. Přesto – Nu-kua si matně vzpomínala na dny, kdy dračí klan putoval mlžnými závoji a žhvil je dorada září svých gigantických hadích těl. „Já nevím,“ přiznala konečně.

Li navedl jeřába na krouživý let a pátral po rozfoukané trhlíně v mlze, po místě, kudy by mohli nahlédnout

na dno propasti. Mlžný opar však vyplňoval roklí mezi skalními stěnami jako šedé bahno.

„To není obyčejná mlha,“ řekl Li po chvíli. Jeřáb právě obléтал třetí kolečko nad převalující se neprostupnou mlžnou hladinou. „Zkusíme to!“

Vtom se pták naklonil dopředu a spustil se do hloubky. Nu-kua zařala prsty do Liova oděvu. Masivní trup pod ním byl tvrdý jako kámen, Nesmrtelný byl obr složený ze samých svalů.

Jeřáb se zavrtal s předkloněným zobanem do mlhy. V mžiku je obklopila hustá šed'. Nu-kua cítila, jak jí kazajkou a nohavicemi proniká vlhko. Naskočila jí husí kůže, mimo jiné proto, že počítala každou chvílí s nárazem. Ani jeřábí zrak nemohl být dost ostrý na to, aby pronikl tak neprostupným oparem.

„Li, jsi si jistý, že...“

Nedokončila větu, neboť mlha zničehonic zesvětlala. Poslední cáry se rozlétly do stran jako bílí netopýři. Pod nimi zela hluboká propast. Její tajemství se ukrývalo ve tmě, ačkoli slunce nad mlžným závojem právě docházelo do zenitu.

Zanedlouho se z šera vylouply světlé struktury, bílo-žluté oblouky, mnohé vysoké jako věž.

Titánské kostry.

„Jsme na místě,“ poznamenal Li spokojeně. „Dračí hřbitov.“

Nu-kua se rozhlédla a dlouhou dobu mlčela. Ani ona, kterou vychovali draci, si do poslední chvíle nebyla

jistá, zda se nehoní pouze za legendou. Místo, na něž se draci po staletích, někdy po tisíciletích, uchýlovali těsně před smrtí, považoval kmen Jao-c' za tabu, o němž nikdo nemluví. Říkalo se, že pouze jediný drak žije tam, kde všichni ostatní nenacházejí nic než smrt: staříček strážce, který už po mnoho věků hlídá hřbitov před vetfelci. On byl poslední Nu-kuina naděje – ať už cokoli přimělo draky beze slova zmizet, strážce by nikdy neporušil svou povinnost a nenechal svatyni svého národa nechráněnou.

Živí draci se podobají obrovitým hadům, ale Nu-kue se kostry jevily, jako by patřily bizarním hybridům plazů a savců. Oblouky, kterých si všimla z výšky nejdříve, byla žebra navršená po tuctech na sobě, takže tvořila na dně strže točitě tunely. Mnozí draci se před smrtí stočili do klubka, jiní se zase roztáhli do délky. Po některých kostrách se plazily vzhůru popínavé rostliny, všelijak zakroucené, černolisté, takové, kterým se mohlo dařit patrně jen na tomto místě.

Ze vzduchu se dokonce nedalo určit, kolik dračích těl se tam dole nahromadilo. Draci se sem vydávali zemřít po celá tisíciletí, aby byli odděleni od světa mlhou a žulou. Musely jich být stovky, mnohé kostry byly už tak rozpadlé, že se nedala rozeznat stavba těla. **Kosti** se propadly a propletly, zaklínily se do sebe, roztržily se nebo se bizarně poskládaly. Tam, kde bylo ještě možné od sebe odlišit jednotlivá těla, ležela tak těsně vedle sebe, že tvořila účinně labyrinthy, deset dvacet metrů

vasut

vyšoké sloupové chodby z vybělených kostí a závěsů ze ztrouchnivělé šupinaté kůže.

Jeřáb už delší dobu neklesal a opět kroužil dokola, to si však Nu-kua uvědomila až po chvíli. Zatajila dech, strnula úžasem a vzápětí se roztrásla hrůzou. Rázem si vybavila, že spatřila něco, co nebylo určeno lidskému oku. Jistě, nikdy se osobně necítila jako člověk, spíše se považovala za příslušnici dračího národa, ačkoli jí týdny strávené po boku Niccola, Fej-čchinga a Šepotavé věřice málem přesvědčily o opaku. Když však nyní pod sebou uviděla dračí hřbitov, poprvé pocítila, že by se z ní nikdy nestal opravdový drak. A bylo úplně jedno, kolik desetiletí by ještě pobyla u klanu vedeného Jao-c'. Třebaže tam dole nebylo nic než mrtvá těla, jen holé kosti bez života, rozumu, bez ničeho, čím se vyznačují opravdoví draci, vyvolávalo to v ní mocný pocit cizorodosti, ztracenosti a obyčejné *malosti*, až jí z toho vhrkly slzy do očí. Nebyla drak, nikdy se drakem nestane, ale nebyla ani člověk jako všichni ostatní.

Zdalo se, že Li vycítil, co se v ní děje, neboť pustil jednou tlapou opat' a položil jí na Nu-kuinu ruku zarytou do jeho oděvu. „Vím, co cítíš. Mně se vedlo stejně, když jsem stanul tváří v tvář bohům a pochopil, že nikdy nebudu jako oni. Že nejsem ani prach pod jejich nohama.“

„Vždyť z tebe udělali Siena.“

Tesklivě přikývl. „Ne člověka, ne boha, ale něco mezi. Nikde doma, nikým milován. Není jednoduché žít

neustále s pocitem, že nepatřím ani tam, ani sem. Právě to odlišuje vyvoleného od jiných živých tvorů: jeho schopnost trpět, pochybovat, nemít nikdy jistotu o sobě samém. Nám Sienům není ani dopřána vyhlídka, že by tomu všemu mohla učinit přítrž smrt.“

Nu-kua poprvé pocítila k Nesmrtelnému hluboké, ničím neomezené přátelství. Chápala ho, uvědomovala si celý dosah jeho slov, a přestože leccos z toho se dotýkalo také jí, měla pocit, že je na tom ve srovnání s ním mnohem lépe. Mohla se svobodně rozhodnout, jak chce žít – jako člověk mezi lidmi nebo mezi draky.

Tedy *pokud* bude žít a nezabije ji purpurová ruka. *A pokud* vůbec někdy najde znovu draky.

„Ty nechceš umřít,“ řekla po chvíli. „Ne opravdu.“

„Jsi si tím jistá?“

„Proč bys jinak pořádal hon na Měsíční holčičku?“

„Protože my Sienové jsme byli stvořeni k tomu, abychom sloužili. Bohům, ale především světu lidí. Když přestaneme existovat, přetrháme současně svazky mezi nebem a zemí. To nesmíme dopustit. Myslíš, že jsme byli vyvoleni pro svou sílu nebo kvůli našemu vědění? Naší velkou ctností je obětavost.“ Zasmál se a ukázal vzhůru. „Ale neříkej to těm nahoře.“

Li přišel během uplynulých pěti týdnů o pět svých bratrů a sester. Měsíční holčička je zavraždila z pověření éteru. Z původních osmi Nesmrtelných zbyli naživu už pouze Li, jeho bratr Tchie-kuaj a Kuo Lao. Kdyby se Měsíční holčičce podařilo zvítězit také nad nimi, nebyl

